

[Kurt Hansen.]

det tredje må det ses ud fra, hvad den udvidede fiskerigrænse vil betyde for Færøerne og Grønland.

Hvis vi skal se på den globale sammenhæng, så må vi sige, at selv om man ikke i forbindelse med FNs tredje havretskonference kunne nå til enighed om en endelig konventionsudformning, står det alligevel klart, at et stort flertal af stater går ind for oprettelse af økonomiske zoner på 200 sømil. Sideløbende hermed og under indtryk af, at der er en lang række stater, som har foregrebet en formel godkendelse – og det er allerede nævnt, at det er Norge, USA og Canada, Island osv. – mener vi, at det er vigtigt, at de resterende kyststater følger trop. Det mener vi er en absolut nødvendighed, netop for at den internationale flåde ikke skal søge hen imod de tilbageværende begrænsede fiskepladser. Det vil sige, at hvis vi f. eks. i Nord-søen ikke får indført en sådan grænseudvidelse, så vil fiskeriintensiteten blive endnu hårdere, end den er i dag.

Selv om den ændrede retsorden på verdenshavene primært er sat i gang af og skal ses i sammenhæng med den udvikling af produktivkræfterne og den stigende råvareefterspørgsel, der har øget interessen for udnyttelse af mineralerne i havene, altså f. eks. olie, som findes i havbunden, så er det dog sandsynligt, at grænseudvidelsen samtidig vil bedre mulighederne for en regulering af fiskeriet på en sådan måde, at man i hvert fald kan komme noget af rov-fiskeriet til livs. Vi mener, det er meget vigtigt at få ændret ved de forhold, som hersker på havene i dag. Vi mener ikke, at det er for stærkt at bruge et ord som anarki. Man har også set, at et flertal af vigtige fiskestammer rundt i verdenshavene i dag, altså også ved Danmark, er genstand for overfiskning, det vil sige, at bestanden er overudnyttet, og at de samlede fangster faktisk ville stige, hvis flåden blev skåret ned.

Selv om vi da er positive over for intentionerne i dette forslag – vi mener også, at det er en absolut nødvendighed – så har vi ikke nogen stærke interesser og sympatier for, at man får indført et fælles EF-hav. Det har vi ikke stærke sympatier for.

Jeg vil da også lige nævne, at det ikke kun er fiskernes interesser i snæver forstand, man kan tale om her. Vi ved jo udmærket, at for hver eneste fisker, der står på et dansk dæk, findes der mellem 7 og 10 arbejdere placeret

i fiskeindustrien, som er meget afhængige af råvareleverancerne. Da er det helt klart, at de lønarbejdere, som står på disse fabrikker, har en klar interesse i en stabil levering, således at det ikke svinger meget op og ned og man bliver sendt hjem den ene uge og kan så komme igen, hvis der er råvareleverancer. Vi mener, det er vigtigt, og kan også se noget, der peger i retning af, at man ligesom får udjævnet den produktion, der finder sted. Samtidig kunne det være årsag til, at man netop kunne arbejde med en højere forædlingsgrad af råstofferne, end man faktisk gør i dag. Man kan godt sige, at mange mindre sild osv. i alt for stor udstrækning er blevet brugt til industrifisk, de kunne udmærket godt have været brugt til konsumfisk.

Til sidst vil jeg bare lige sige om den tredje synsvinkel med hensyn til Grønland og Færøerne, at specielt vedrørende Grønland mener vi, der er nogle problemer, som bestemt ikke er løst her, og som lovforslag nr. L 103, som knytter an til dette lovforslag, faktisk heller ikke løser. Det er nogle af de ting, hvorom vi, hvis vi blev repræsenteret i udvalget, i hvert fald ville forsøge at tage diskussionen op.

Jeg vil til sidst understrege, at Grønland og Færøerne ikke er bare nogenlunde acceptabelt sikret i dette lovforslag. Ligesom det gælder de rigdomme, der ligger i Grønlands undergrund, må det også gælde de fisk, der er i havet omkring Grønland, at de tilhører den grønlandske befolkning og ingen andre.

Patursson (Færø.):

Jeg kan ganske tilslutte mig statsministerens ord i den skriftlige fremsættelse, hvori han anmoder om folketingets velvillige og hurtige behandling af dette lovforslag.

Lovforslaget er en bemyndigelseslov. Den skal træde i kraft den 1. januar 1977, og i § 1, stk. 3, udtales, at de nærmere regler for Færøernes vedkommende fastsættes ved kgl. anordning. Jeg går da ud fra, at denne anordning træder i kraft samme dag. Den 1. januar 1977 er for Færøernes vedkommende absolut sidste frist, idet det færøske lagtings enstemmige beslutning den 6. august gik ud på, at fiskerigrænsen ved Færøerne skulle udvides til 200 sømil senest den 1. januar 1977.

Udvidelsen af Færøernes fiskerigrænse og dermed beskyttelsen af fiskebestandene dér er absolut nødvendig, ja, af livsvigtig betydning for hele det færøske folks eksistens. I mere end